

Ο ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΘΗΗΣΚΩΝ

(Το περίφημο άγαλμα του Έρνέστου Χέρτερ, το όποιο βρίσκεται στο «Αχιλλείο» της Κερκύρας.)

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΛΕΚΑΡΤ

..... Η ΘΥΣΙΑ .....

ΠΡΟΣΩΠΑ : { PENE, 31 ετών.
ZYII, 26 ετών.

(Η σκηνή στο κοινό δωμάτιο του Ρενέ. Απόγευμα Όκτωβρίου. Ο Ρενέ περιμένει την Ζυλ για το συνηθισμένο τους ραντεβού. Φαίνεται όμως πολύ ανήσυχος. Όσο περνά ή ώρα, ή ταραχή του μεγαλώνει. Έχει ν' ανακωινώσει κάτι σοβαρότατο στην Ζυλ και φοβάται πολύ την συνάντησι αυτή. Παρακαλεί να μὴ έλθη ή Ζυλ, να της έχει παρουσιασθεί κανένα εμπόδιο. Μά ξαφνικά, ακούει βήματα στη σάλα. Η καρδιά του χτυπά δυνατά. Άνοίγει ή πόρτα και εμφανίζεται ή Ζυλ. Είναι ξαφνιασμένη.)

ZYII.—Άγρισα ε; Νά με συγχωήσ, αλλά μού έπιχε κάτι στο σπίτι... Δέν φαντάζεσαι την στενωζωρία μου... Κ' έπεριμένα ένα ολοκληρο τέταρτο έως ότου έλθη το λεωφορείο... Όλες ή αναποδιές ήρθαν μάζεμμένες σήμερα... Μά τί έχεις; Γιατί δέν με φίλεις; Είσαι θυμωμένος μαζί μου;

PENE (γυρνώντας άλλο τό κεφαλι του).—Όχι, όχι... Δέν είμαι θυμωμένος μαζί σου, Ζυλ...

ZYII.—Δέν με φίλεις έμένα... Το διαβάσω καθαρά στο πρόσωπό σου. Και πρέπει να ξέρεις ότι αυτό δέν εινε διόλου εύγενικό έκ μέρους σου! Έπί τέλος, άνθρωπος είμαι ε' έγώ. Μού έπιχε κάτι και άγρισα μά μέρα. Πρέπει να μού κρατάς κάνα γι' αυτό;

PENE (τήν πλησιάζει και την αγκαλιάζει).—Μά όχι, Ζυλ! Δέν είμαι θυμωμένος μαζί σου... Πώς σου πέρασε τέτοια ιδέα από τό μυαλό...

ZYII (τόν κοιτάζει με προσοχή).—Τότε; ... Τί έχεις, Ρενέ;

PENE.—Έγώ; Τίποτα!

ZYII.—Κάτι έχεις και μού τό κούβεις...

PENE.—Μά όχι, σε βεβαίω...

ZYII.—Κι' όμως... Η φωνή σου φαίνεται λυπημένη...Τά χέρια σου εινε κρύα... Πές μου, Ρενέ, τί σου συμβαίνει; Ποτέ δέν σε είδα σ' αυτή την κατάσταση... Άρχισω να φοβάμαι...

PENE (με διαταγή).—Τί αλήθεια εινε ότι...

ZYII.—Ότι; ...

PENE.—Ό, Ζυλ, μισή μου Ζυλ, άν ήξερες πόσο ήπιώχω αυτή τη στιγμή... Άν ήξερες τί βάρος αισθανόμια στην καρδιά!

ZYII.—Καλά τό κατόλοβα έγώ... Πές μου, λοιπόν, αμέσως τί έχεις, γιατί άλλαξες τόσο πολύ...

PENE.—Αυτό πού θα σου πώ, Ζυλ, εινε τόσον τρομερό, ώστε φοβάμαι να μιλήσω...

ZYII.—Θεέ μου!

PENE.—Πρέπει να ξέρεις, Ζυλ, ότι α ό τ ό θα μού στοιχισή και μένα πολύ, πάρα πολύ...

ZYII.—Ποιό α ό τ ό;

PENE.—Αυτό πού θα σου πώ...

ZYII.—Έπί τέλος, μίλα μου. Γιατί με βασανίζεις τόσον ώρα; Δέν βλέπεις την άγωνία μου;

PENE (παιρνοντας ξαφνικά την μεγάλη άπόφασι).—Ζυλ, πρέπει να μη σε ξαναδώ!

ZYII (πιάνοντας τό μέτωπό της με τά δυό χέρια της).—Όχι!... Δέν εινε δυνατόν...

PENE (με ψυχραμία).—Ναι!... Πρέπει! Εινε ανάγκη!

ZYII (έτοιμη να κλάη).—Μά αυτό εινε αδύνατο! Δέν θέλω να πιστέφο σ' αυτά μου... Έσύ μού τό λές αυτό, έσύ, ό Ρενέ μου; Έλπιόνησες την άγάπη μας; Έξέχασες ότι πριν άπο λίγες μέρες άκούα μού έλεγες ότι δέν θα μπορούσες να ζήσης χωρίς έμένα; Τί έπαθες, Ρενέ, και άλλαξες ξαφνικά τόσο πολύ; Μού ειπες ότι πρέπει να χωριστούμε; Και δέν με συλλογιστήρες; Δέν σε ε, πηρες τί θα γινό άν στερηθώ τ.ν άνάτη σου;

PENE.—Άχ, Ζυλ, τα λόγια σου με πληγώνουν. Μη μού μιλάς έτσι! Πρέπει να με βοηθήσης ε' έσύ να κρατήσω τό λόγο μου...

ZYII.—Μά, Θεέ μου! Κοιτείω να τρελαθώ... Τί συμβαίνει τέλος πάντων;

PENE.—Θά σου εξηγήσω, Ζυλ, τί συμβαίνει...

βαίνει... Τό ξέρεις ότι ο 'Ανδρέας σ' αγαπά...

ZYH.—Ναι, μα δέν τόν αγαπώ έγω!

PENE.—Τό ξέρεις ότι οι γονείς σου σέ προορίζουν γιά γυναίκα του;

ZYH.—Ναι, τό ξέρω κι' αυτό. 'Ο 'Ανδρέας έρχεται κάθε μέρα και μάς βλέπει στο σπίτι... Μοί φέρονε λουλούδια, σοκολατάκια... 'Όταν πού στον πατέρα μου ότι δέν τόν αγαπά...

PENE.—Έν πάση περιπτώσει, δέν σού είνε άδιαφορός...

ZYH.—Μοί είνε άπλόστατα συμπαιφισμός. Τίποτα περισσότερο! Αυτό, φυσικά, δέν μπορεί νά θεωρηθή άγίαση... Μα, τί μάς ένδιαφερόνται αυτά;

PENE.—Μάς ένδιαφερόνται και πολύ μάλιστα...

ZYH.—Δέν σέ καταλαβαίνω.

PENE.—'Ο 'Ανδρέας είνε φίλος μου...

ZYH.—Τό ξέρω.

PENE.—'Από τόν καιρό που σ' αγαπά, από τόν καιρό που οι γονείς σου άνηθιχταν νά σέ δώσουν σέ μένα, έπειδή δέν έξω δημονορηθεί άξωια μα κοινωνική θέσι, έμισήσα τόν 'Ανδρέα. Τόν έμισήσα έπειδή οι γονείς σου τόν έβλεπαν μέ καλό μάτι, έπειδή τόν προορίζαν γιά άδρα σου...

ZYH.—Θες μου! Τά ξέρω όλα αυτά!

PENE.—Πρέπει νά σοί τά πώ όλα από τήν άρχή γιά νά μέ καταλάβης καλύτερα... 'Εμισήσα, λοιπόν, τόν 'Ανδρέα ως τήν ήμέρα, ως προσέξτε δηλαδή, πού έμαθα κάτι...

ZYH.—Και αυτό τό κάτι σ' έκανε νά τόν αγαπήσης και πάλιν, νά τόν αγαπήσης;

PENE.—(σοβαρώς).—'Ακριβώς.

ZYH.—(μυστικά γέλιο).—Τι ώραία πού τά λές! Ούτε ίεροσηγούξ νά ήσουν!

PENE.—'Ακούσε με, σέ παρακαλώ, Ζίτ!

ZYH.—Σ' άκούω! Είμαι περιεργή νά δω πού θά καταλήξεις.

PENE.—Ξέρεις τί έμαθα γιά τόν 'Ανδρέα;

ZYH.—'Όχι!

PENE.—'Εμαθα ότι κάποτε έβριζε και αυτός ένα μεγάλο ασήθημα στήν καρδιά του γιά νά μέ προσδώσει ένα φίλο του...

ZYH.—Τι σημαντικό!

PENE.—Μην άστείνεσαι, Ζίτ!

ZYH.—(θρυμμαίνω).—Φαντάζεσαι πώς έξω όρεξι γι' άστεια;

PENE.—Με συγχωρείς, δέν ήθελα νά πώ αυτό...

ZYH.—'Αλλά... πού θά καταλήξεις... πού θά καταλήξεις...

PENE.—'Ο 'Ανδρέας αγαπούσε μία νέα, Σαφικά έμαθε ότι τήν ίδια νέα τήν αγαπούσε και ένας άδελφικός φίλος του. Και άπεσθήθη, γιά νά μέ τόν λιχράνη... Καταλαβαίνεις τί θά πη αυτό, Ζίτ;

ZYH.—Δέν καταλαβαίνω τίποτα!

PENE.—'Αχ! Ζίτ, πού μάς τόσα μέ πείσω... Σέ δικαιολογώ όμως... 'Ο 'Ανδρέας λοιπόν έρωτήθηκε νά ήτορηγή αυτός, παρά νά βασισθή ο φίλος του... 'Επίταξες, μα κατόρθωσε τέλος νά κατατιξή τό ασήθημα του. Μία μέρα, έγνώρισε έένα... Σέ άγίασης μέ όλη τήν άπειλημένη δύναμη τής ματωμένης καρδιάς του. Περιέμεινε λοιπόν από σένα νά τόν παρηγορήσης, νά τόν κάνει νά λησπορήσει τόν πόνο του...

ZYH.—Γιατί σταμάτησες; Σ' άκούω μέ μεγάλη ψυχραιμία και... περιεργεία.

PENE.—Τίς λεπτομέρειες αυτές τίς έμαθα προσέξτε μόλις από ένα κοινό φίλο μας. Τό ξέρεις ότι τελειώθηκε δέν μιλώσα μέ τόν 'Ανδρέα. 'Από τόν καιρό που πληροφορηθήκα ότι σ' αγαπά, έφρόντισα νά σοί μία άφορηή νά τσεκωθώ μαζί του... Και τόν μισούσα. 'Από τή στιγμή όμως πού έμαθα αυτή τήν περιπέτεια του, από τή στιγμή που έμαθα ότι αυτός ο άνθρωπος έθίσασε άλλοτε τήν εντιμία του γιά ένα φίλο του και ότι λησπορή τήν παρηγοριά κοντά σου... Ξ, λοιπόν! 'Από τή στιγμή εκείνη αισθανθήκα σθεσασά κι' άγάπη γι' αυτόν...

ZYH.—(άρχίζοντας νά πιστεύη ότι ο Ρενέ τής μιλά σοβαρά).—Ρενέ! Οκνηρότητα ήμεις;

PENE.—Δέν άνηθεύεσαι, Ζίτ! Σολλογιστικά πολύ καλά τό παύημα. Και κατέληξα στο συμπέρασμα...

ZYH.—(μ' άγρονία).—Σέ τί συμπέρασμα κατέληξες;

PENE.—'Ότι δέν ήζω τό δικαίωμα νά πληρώσω και γιά δεύτερη φορά τήν καρδιά αυτού του άνθρώπου!

ZYH.—(άρχαίζοντας τόν Ρενέ από τό λαμό).—Μά είνε δυνατόν νά έλαβε τέτοια άπόφασι; Είνε δυνατόν νά χωρίσουμε, νά μην ξαναδωθώμε, νά μέ άήρησι σ' αυτόν τόν άνθρωπο που δέν τόν αγαπά;

PENE.—Γιατί δέν θέλεις νά μέ καταλάβης, Ζίτ; Γιατί δέν θέλεις νά καταλάβης ότι έρχονται στιγμές κατά τίς όποιες ένας άνδρας αισθάνεται τήν ανάγκη νά κατατιξή τή φωνή τής καρδιάς του γιά νά μην κάνει μία άτιμία!...

ZYH.—Τό θεωρείς άτιμία νά μέ κρατήσης κοντά σου;

PENE.—Ναι.

ZYH.—Μέ αγατάς;

PENE.—Είνε ερώτησις αυτή;

ZYH.—Και όμως, δέν μ' αγατάς!

PENE.—Ζίτ!...

ZYH.—'Ω! Μή διαμαρτύρεσαι!... 'Αν μ' αγαπούσες, δέν θ' άποφάσιζες μέ τόση εύκολία νά μ' άήρησι στον 'Ανδρέα... 'Η πραγματική άγάπη δέν άναγκορξεί ήθικούς νόμους...

PENE.—Γιά τόν άνδρα δέν ήπάξω νόμους άνώτερος από τόν ήθικό... 'Ο 'Ανδρέας έδωσε ένα παράδειγμα ήρωισμού... Δέν μπορώ ένώ νά αγαπώ καλύτερός του. 'Αν σ' έκαρτούσα, θά μ' έβασάνην διαγωγώς τήνεις συνειδήσεως. (Με λυπημένη φωνή). 'Έλα, Ζίτ, άήρησε μέ νά σ' άπομαρτύρησι. Δέν φαντάζεσαι πόσο μου ξεσχίξε τήν καρδιά αυτός ο χωρισμός. Ποτέ δέν θά σέ ξεχάσω! Θά σέ συλλογίζομαι πάντα μέ αγάπη και άγάλη...

ZYH.—(με λυπημένη φωνή).—Ρενέ, Ρενέ! Δέν είνε δυνατόν αυτό! Θεέ μου! Δέν είνε δυνατόν!...

PENE.—Δώσε μου τό χέρι σου, Ζίτ...

ZYH.—Τό χέρι σου τρώει, Ρενέ! Τά μάτια σου είνε διακορμεινά! Μ' αγατάς άκόμα! Δέν έχεις τή δύναμη νά μ' άήρησι... 'Ω! άγαπημένο μου, πές μου ότι ή άπόφασίς σου δέν είνε τελειωτική!

PENE.—(συγκρατώντας μέ κόπο ένα αναφυλλιστό).—'Αιτία σου με!

ZYH.—Μήπως μέ λυτάσα εσύ;

PENE.—Πρέπει νά γίνη αυτό!

ZYH.—Τι θ' αποτιμω χωρίς τήν άγάλη σου;

PENE.—Προσπάθησε ν' αγαπήσης τόν 'Ανδρέα. Τό άξίζει. 'Εξ άλλου, μόνη σου πού έλεξες ότι δέν σοί είνε άνταπιθητός...

ZYH.—Κ' εσύ τι θά γίνης;

PENE.—Μή σ' ένδιαφέρω γιά μένα. Θά φύγω...

ZYH.—Τι τρωερό άντιο, Θεέ μου! 'Αλλά δέν θ' άλλάζεις γνοιμη!

PENE.—(με σταθερή φωνή).—'Όχι!

ZYH.—Πρέπει νά φύγω;

PENE.—Ναι!

ZYH.—Καλά. (Προχωρεί στήν πόρτα. Σαφικά στέκεται και γυρνά τό κεφάλι τής).—'Αντίο, Ρενέ.

PENE.—'Αντίο, Ζίτ. 'Ο Θεός νά σοί χαρήσι κάθε εντιμία...

ZYH.—(με διαταγμό).—Δέν θέλεις νά...

PENE.—Τί πράγμα;

ZYH.—'Ενα τελευταίο φίλι.

PENE.—Ναι, Ζίτ... (Φιλούνται). Και τόωρα χαιρέ...

ZYH.—Πούδ καλά... Θά φύγω. Μοί έφαρμάτωσες τή 'ζωή, Ρενέ! Μοί λές ν' αγαπήση τόν 'Ανδρέα, σάν νά ήταν δυνατό τό διατάξη κανείς έναν άνθρώπο νά κυβερνήσι τήν καρδιά του... Μοί έκανε μεγάλο κακό, Ρενέ... ('Ο Ρενέ σοπαίνει). 'Αντίο, Ρενέ. (Σταίρη). Δέν θά μέ ξαναδής! ('Ο Ρενέ έξακολουθεί νά στέκεται άκίνητος. 'Η Ζίτ άνοίγει τήν πόρτα και χάνεται έξω).

PENE.—(πέφτει σέ μία καρέκλα, σκεπάζοντας τό κεφάλι του μέ τά δυό του χέρια. Δυνατοί λυγμοί κάνουν τούς ώμους του ν' άνευλοκατεβαίνουν).—Ζίτ, άγαπημένη μου Ζίτ!

... 'Ω, πόσο έποφύγω, Θεέ μου!...

ΗΩΛ ΛΕΚΑΡΤ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΤΡΑΤΗΓΩΝ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΚΙΤΣΕΝΕΡ

'Ο περίφημος άρχιστράτηγος τής 'Αγγλίας λόρδος Κίτσεναρ, έφιμξετο γιά τήν αφορισί του στο καθήκον και τήν ευθύτητα του.

Κάποτε, ενώ ο Κίτσεναρ πολεμούσε στο Τριανοβασι, έλαβε από τόν πατέρα ενός πλοιοπώ και ενήνευξ νεού που έπιστρέφει στο στρατό του, τό έξής ηολυεγράμμα:

'Επιτρέψατε, παρακαλώ, στον νιό μου νά ήπιστρέψω στο Λονδίνο. 'Επείγοντες στρατιωτικοί λόγοι.

'Ο στρατάρχης όμως, ο όποιος κατάλαβε άμέσως τό σκοπό του ηηέγγραφ ήμιατος, χωρίς νά χωρίσει καθόλου στον φίλοστομο πατέρα, μέ τόν όποιον έν τούτους συνεδέσθη φιλικά, απάντησε:

'Υιός σας άδύνατον έπείγοντες... στρατιωτικοί λόγοι!

***

Μία άλλη φορά πάλι, ο Κίτσεναρ είχε άναθώσει σ' έναν άντισυνταγματάρχη του τήν καταστροφή μιας γενάρδας.

Μία μέρα, πόν άποτελειώσει ή γέφυρα, έπτεξε νά περιήσι από κει και, κή βρισκοντας τό έργο κτισμένο σύμφωνα μέ τά σχέδιά του, άρχισε νά έπιπλήη τόν άντισυνταγματάρχη.

'Ο άντισυνταγματάρχης περιέμει πρώτα νά τελειώσει ο Κίτσεναρ και κατόπιν είπε άτάχα σπόν έπιχωρή του:

—Δέν μου λύτε, κίτσε στρατάρχη, έσείς διευθίνετε τίς εγνασις ή έγώ;

'Υστερ' άπ' αυτό τό τόσο ήθωλό μάθημα, ο Κίτσεναρ δέν ξαναβγάλε ούτε λέξή άπ' τό στόμα του.

PENE.—Και τώρα χαιρέ!...

